

Lokalhistorie

Medlemsblad for

Bekkelagshøgda lokalhistoriske forening

Kr 30.-

Bankbygningen på Holtet før, Villa Skotne, og nå innebygget og påbygget (under).

Lokalhistorie er noe som angår alle. Utviklingen går videre, men det er viktig å kjenne til hvordan det har vært. Gjennom medlemskap i BLF kan du være med på lokalhistorisk arbeid, enten gjennom et passiv eller aktivt medlemskap. Bli kjent med ditt nærmiljø bli med i BLF.

Lokalhistorie 2000 er utgitt av BLF. Ansvarlig redaktør D. Jarnøy. ISBN 82-994389-2-4

LEDER.....	3
DUGNAD OG LOKALHISTORISK KVELD.	3
HVA KAN VI SE I DAG AV KULTURMINNER I BYDELEN?	4
FRA EN AV UTFLUKTENE TIL BLF	4
GRUPPEN BEKKER OG DAMMER	5
VISSTE DU?.....	5
OBERST HANS HENRIK RODE.....	5
BERNT KNUITSEN	6
HOLTET OG PARELIUS	6
HVEM VAR RASCH, OG NÅR BLE VEIEN MED HANS NAVN PÅBEGYNT?.....	7
ULØSTE OPPGAVER I BLF:	8
RINGSHUS HUSMANNSPASS UNDER HELLERUD PÅ BEKKELAGSHØGDA	8
SLETTEN HUSMANNSPASS PÅ EKEBERGSLETTA	10
LIVET FOR 150 ÅR SIDEN.....	10
FRUKT OG LÅVEDANS.	10
SLAKTING OG KAKEBAKST.	11
FLERE HUNDRE MAKRELL FOR 3 ØRE.	11
EN VANVITTIG KVINNE PÅ KOLSRUD.	11
NORDSETER GÅRD	12
HISTORIEN OM VILLA SÆTERHØI.	13
VANNINGSSTENER PÅ BEKKELAGET ELLER BEKKELAGSHØGDA?.....	15
LIVET LANGS KONGSVEIEN	16
GUL GRUPPE	16
UTSIKTEN HUSMANNSPASS UNDER NORDSETER GÅRD	16
PRESTEN PÅ JOMFRUBRÅTEN I 1850.....	17
ANNE BRANDFJELD - “SIGNEKONENES DRONNING”.	18
EKEBERG GÅRD.....	19
NOEN BLF PROSJEKTER UNDER ARBEID:.....	20
FINE GAMLE GRENSESTEINER FRA 1878.....	21
VI BØR KALLE HUSET SMEDSTUA	21
HOLTET HAGEBY	22
VELKOMMEN TIL BLF	24

Leder

Jeg er født å oppvokst på Nordstrand og Bekkelaget. Først bodde jeg i Oberst Rodes vei 31 og senere i Ringshusveien 23. Herfra er det god utsikt over gården Nordseter. I mange år har jeg hørt kuraut og sett aktiviteter på Nordseter. Nordseterskogen var en yndet lekeplass i barneårene. Her gikk både kuer og hester løs. Turnipsslang har jeg også vært med på, samt skirenn på jordet om vinteren.

I godt voksen alder har jeg begynt å interessere meg for lokalhistorie. Dette har resultert i stiftelsen av Bekkelagshøgda lokalhistoriske forening i 1997, samt utgivelse av boka Fra gård til villa. Tittelen "Fra gård til villa" beskriver den brytningstid som dette området har vært gjennom, fra å være et jordbruksområde til å bli en forstad til Oslo. Denne tiden var før ordet rekkehus og blokker ble tatt i bruk. Dette er vår nære historie som de fleste kan se konturene av ennå. Vi ser rester av gårdsbygninger, sommerhus og hytter i vårt område. Mange av hyttene er fortsatt synlige i en del av villabebyggelsen. Vi ser dem som garasjer, uthus eller påbygd til hus. Som eksempel kan nevnes at tidligere husmannsplass Sandstuen under Hellerud er bevart som en del av 1. etasje i en tomannsbolig i Sandstuveien 29.

Utviklingen de siste 150 år har vært enorm. Jeg og mange med meg synes det er artig å få informasjon om hva som har vært her tidligere. Hvem bodde her? Hvor bodde de? Hvor gikk veier og stier, og hva var beliggenhet for boliger og småbruk. Og ikke minst hva var navnene på disse plassene? For de som har lyst til å se nærmere på dette er dere hjertelig velkommen til BLFs foredrag og historiske vandringer. Og ikke la dere skremme av navnet Bekkelagshøgda, vi arbeider også med områder som deler av Nordstrand, Simensbråten og Ekeberg, og ikke minst med Nordseter gård.

BLF vil takke Jacobs for støtte til utgivelsen av dette heftet.

Dag Jarnøy

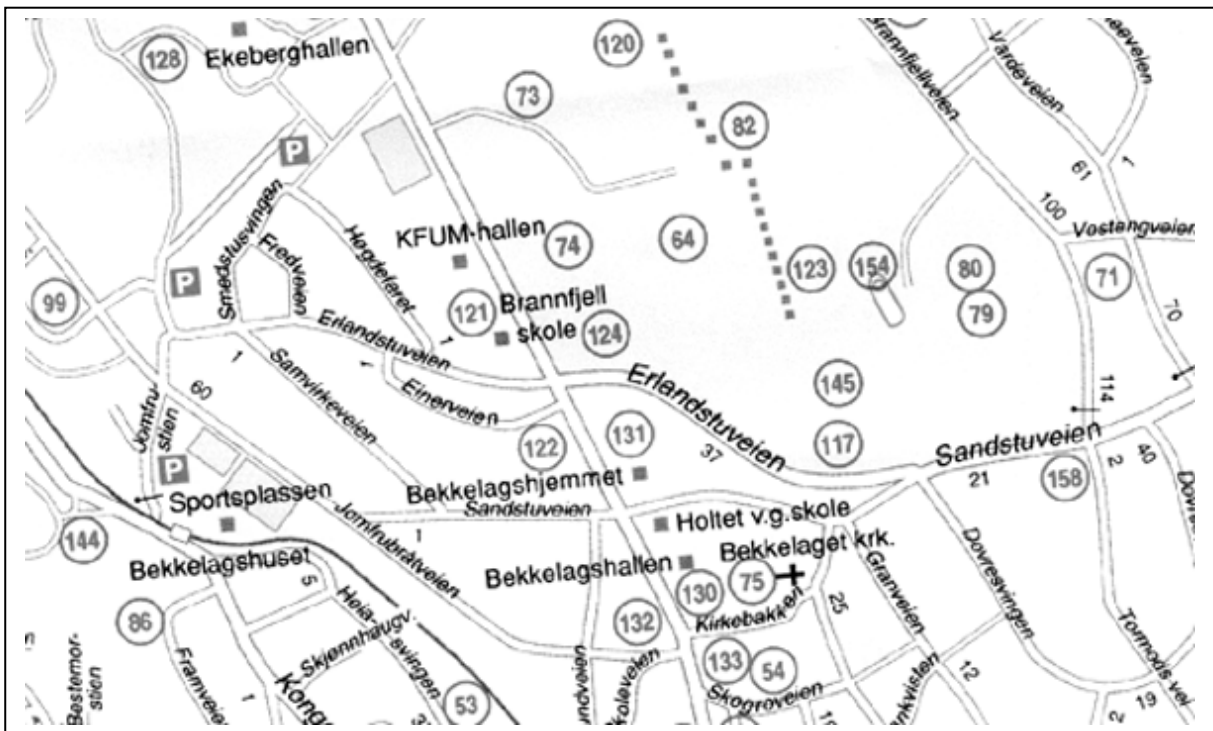
Dugnad og lokalhistorisk kveld.

Bekkelagshøgda Lokalhistoriske Forening har flere år på rad ønsket alle sine medlemmer velkommen til dugnad og en lokalhistorisk kveld på Nylendet husmannsplass i slutten av mai. Det blir felt små trær og ryddet vekk kvist på hustuftene, samt rensket opp i grunnmurene. Det blir også satt av tid til kaffekos med litt lokalhistorisk prat og ofte en liten lokalhistorisk vandring i området. Nylendet ligger ved krysset Erlandstuveien/Sandstuveien på Brannfjell. For å markere stedet bedre har BLF satt opp et smijernsskilt på det ene treet. Dette er godt synlig fra Erlandstuveien. I dag er det ingen bebyggelse, men kun rester av grunnmurer for våningshus og fjøs. Det er også flere steingjerder som markerer tidligere utmark og innmark. Husmannsplassen Nylendet het til å begynne med Jacobsborg, og var en av flere husmannsplasser under Ekeberg gård. Plassen var bebodd fra ca. 1800 til 1930. Vi har navn på alle som har bodd på plassen. Det har vært en husmannsfamilie med barn og av og til også losjerende. Plassen har vært liten og det har stort sett bare vært et par kuer her. Nylendet er antakelig en av de plassene som har hatt den fineste utsikt. Dagens Erlandstuveien var allerede i 1865 en sti fra Nylendet og ned til Ekebergveien.

Hva kan vi se i dag av kulturminner i bydelen?

Blant de største kulturminner er f.eks. bygninger som Ekeberg gård, Bernhus skole, Sørli, Birkelund og mange bygninger fra slutten på 1800 tallet. Naturfenomenet "Den Store Jettegryten" i Bjerringbakken er også unik. Det finnes også en mengde rester etter tidligere virksomhet: Helleristninger og graver fra jernalder og middelalder, grunnmuren til tidligere husmannsplasser på Brannfjell, fundament til luftskipsmasten som Roald Amundsen brukte i 1926, dammen som Ole Johannesen anla for over 100 år siden, bygrensesteiner fra 1859 og 1878, trikkebroen til en vei som aldri ble bygget, huset som var kino, og på Ekebergsletta kan vi se en av trikkemastene fra den gang Ekebergbanen gikk her. Slik kan vi fortsette å ramse opp stort og smått. Vi i BLF arbeider med å registrere alle disse minner fra tidligere tider. Ofte får vi spørsmål om hva som er interessant. Det er ikke noe fasitsvar på det. Det samme gjelder hvor gammelt noe må være for å være av interesse. Vi må ikke glemme at tiden stadig går videre. Det vi synes er nylig kan for en yngre person fortone seg som i "gamle dager". Jeg husker godt Nordstrands Kino som jeg brukte mye. Mine barn har aldri opplevet dette som noen kino. De fleste er nysgjerrige på ting i sitt eget nærområde. Man går turer og en del spørsmål dukker opp. Vi håper at vi kan være med å formidle spørsmål og svar. Ta derfor kontakt enten du har et spørsmål eller har noe du vil informere oss om.

På bakgrunn av det ovennevnte har det blitt laget et kart over bydelen med alle kulturminner avmerket. Kartet er utgitt av Jubileumskomiteen i Bydel Ekeberg - Bekkelaget, slik at alle skal kunne få kjennskap til hva som er og har vært i vår bydel. Bruk kartet å gå turer i området for å bli bedre kjent med din bydel og de unike friluftsområdene som er her. Ta med barn og unge så de også kan få kunnskap til vår lokale historie. Vi vil også benytte anledningen til å peke på alle turveiene som få kjenner til i Ekebergskråningene og området ved Ryen Varde.

Fra en av utfluktene til BLF

Bekkelagshøgda lokalhistoriske forening (BLF) ønsket alle sine medlemmer velkommen til høstens store utflukt. Fremmøte var på Holtet onsdag 8. september 1999, og det var strålende vær. I alt var 60 deltakere med på arrangementet. Man startet først på Holtet med omvisning på

trikkehalltomten. Siden ble det gratis trikketur med leiet trikk. Det var en stor leddtrikk med sitteplasser til alle. Turen gikk først fra Holtet ut til Bråten og så tilbake til byen og opp til

Sporveismuseet på Majorstua. Trikken man reiste med var ikke gammel, grunnet kjøreforbud for trikker som er eldre enn ca. 1960. Underveis ble deltakerne present for den mangfoldige trikkehistorie i Oslo av Henrik Sartz fra Lokaltrafikkhistorisk forening. Han var også vår eminente trikkfører. På museet var Ekebergbanen representert blant et utall trikker og busser fra ulike årganger. Her var også en gammel trolleybuss, for de som husker denne spesielle busstypen. Alle synes å være fornøyd og enige om at styret i BLF

hadde organisert en vellykket lokalhistorisk ettermiddag.

Gruppen Bekker og dammer

BLF har en gruppe som arbeider med bekker og dammer samt andre vannrelaterte forekomster. Gruppens leder er Dag Jørgensen. Gruppen har fulgt bekken fra Svarta og ned til nylendet. Likeledes er bekken ved Jomfrubråten besiktiget og fotografert. Jettegryten Tyvhullet og den store jettegryten på Nedre Bekkelaget hører også innunder denne gruppen. Se også artikkel om vanningsteiner. Ønsker du å delta i gruppen? Ta kontakt med Dag Jørgensen.

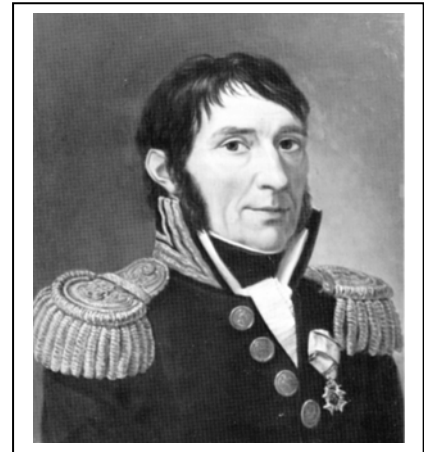
Visste du?

- At våningshuset fra den tidligere husmannsplassen Sandstuen er innebygget i et hus i Sandstuveien 29?
- At skråningen fra Kongsveien ned mot Mosseveien har en meget stor plantefauna med over 350 plantearter? Det er mer enn Bygdøy og øyene innerst i fjorden, enda disse har en rekke strandarter som ikke finnes her i skråningen.
- At en av de aller første villaene på øvre del av Bekkelagshøgda ligger i Granstuveien 23?
- At Oliverdammen ble anlagt av Ole Johannesen i 1893 på stedet hvor tidligere husmannsplass Berget har ligget?
- At trikkehallene på Holtet ligger på en tidligere travbane hvor det aldri har vært en travhest?
- At Nordseter gård har eid mesteparten av Bekkelagshøgda?
- At navnet Aaslien kommer kun en fra en tomt som ble utskilt i 1880 og trengte et navn?
- At mesteparten av dagens Holtet har ligget under en gård som het Bernhus?
- At Ekebergveien er flere hundre år gammel og var tidligere eneste vei til byen sydfra?
- At ved Framveien 12 B ligger fortsatt en beltestein som markerte byggeforbudsgrensen utenfor bygrensen fra 1878?
- At eiendommen Solbakken i Pareliusveien har gårdsnummer fra 3 forskjellige gårder (197, 157 og 154)?

Oberst Hans Henrik Rode

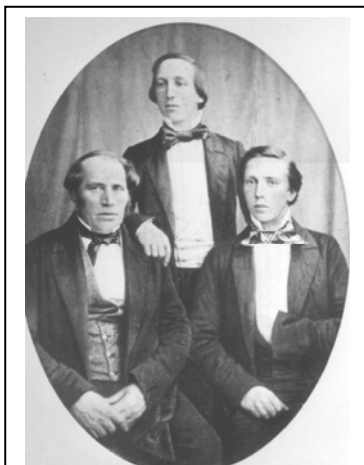
Oberst Hans Henrik Rode født i 1767 i Halden var en ledende norsk militær. Han var bare 9 år da faren tok ham med til Danmark for å gi ham militær utdanning sammen med hans eldre bror. Han ble i 14 års alder pasje hos danskekongen. I en årrekke var han dette under de skiftende konger. Han gikk videre i sin militære utdanning og steg i gradene. Han deltok også i kampene under Napoleonskrigene, og i 1809 var han forfremmet til Oberstløytnant. Samme år fulgte han kongens svoger Prins Fredrik av Hessen til Norge som dennes overadjutant. Rode ble så igjen i Norge som adjutant for Christian Fredrik. Etter "notabelforsamlingen" på Eidsvoll i 1814, ble kongen rådet til å innkalle til en forsamling som kunne gi Norge en grunnlov, før han lot seg

utrope til konge av Norge. Han fulgte som kjent rådet. Rode var i ukene som fulgte travelt opptatt med å organisere den norske hær og delta i krig mot Sverige. Senere ble dette oppgitt, og Christian Fredrik abdiserte og dro til Danmark. Vi ble i union med Sverige med Carl Johan som svensk-norsk kronprins. Oberst Rode likte dette meget dårlig med sin danske og norske bakgrunn. Oberst Rode eide Søndre Hellerud fra 1825 til sin død i 1830. Han kjøpte Hellerud for 2577 spesidaler av Hartvig Tambs. Oberst Rode var gift med Carite Nicoline som var dansk-norsk kongsdatter. Hun var imidlertid født utenfor ekteskap. Hennes egentlige foreldre ble holdt hemmelig av det danske kongehus. Ved Oberst Rodes død i 1830 overtok hans enke gården. Han har gitt navn til Oberst Rodes vei. Denne veien het først (fra 1922) Hans Henrik Rodes vei, men det ble senere omgjort. Oberstinnen, som hun ble kalt, solgte gården Søndre Hellerud til Bernt Knutsen etter å ha eid den i 10 år. Han hadde vært gårdsbestyrer i en årrekke og var eier fra 1840.

Bernt Knutsen

Bent Andreas Knutsen (som han var døpt) var f. 15.02. 1803 og kom fra Drammen. Han kom til Hellerud som gårdskar i 1820 og var gårdsbestyrer for Oberst Rode. På den tiden ble Prinsdal Skysskafferi ledig og flere interesserte meldte seg. Men det trengtes et pengeinnskudd og gode vitnesbyrd. Bernt Knutsen reiste dit sammen med Oberst Rode. Det var mange aspiranter og de ble ropt opp en etter en. Da det ble spurt hvem som garanterte for Bernt Knutsen, svarte Oberst Rode at det gjorde han. Bernt Knutsen fikk så jobben ved hjelp av den innflytelsesrike og berømte Oberst Rode. Bernt Knutsen gjør det antakelig godt som skysskaffer, for den 31.12. 1840 kjøpte han (Søndre) Hellerud. Dette var 10 år etter at Oberst Rode var død. Han betalte enken Fru Rode 5000 spesidaler for gården. Summen var inklusive pantegjeld. Bernt Knutsen giftet seg første gang med stuepiken til Oberst Rode. Hun het Johanne. Bryllupet ble holdt på låven på (Søndre) Hellerud. Etter å ha kjøpt gården bodde fortsatt Bernt Knutsen på Øvre Prinsdal i noen år og flyttet først til Hellerud i 1843. Bernt Knutsen hadde 2 sønner i

Bernt Knutsen m. sønner

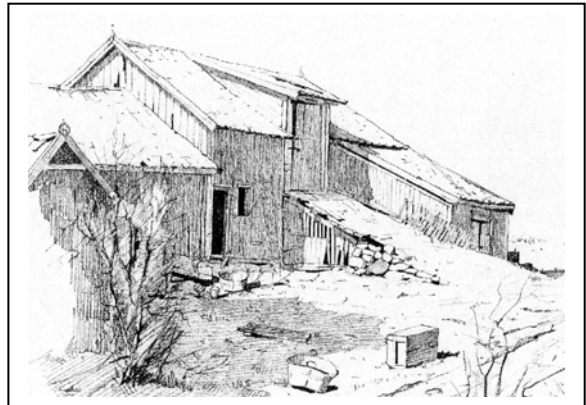
første ekteskap, det var Johan og Karl. I sitt andre ekteskap ble han gift med Olava Kristiane Igelsrud fra Østre Toten. Hun var f. 27.12. 1830 og kom til (Søndre) Hellerud da hun var 24 år gammel. Hun var først husholderske for Bernt Knutsen. De ble gift og fikk 4 døtre.

Bernt Knutsen var med å stifte Aker Sparebank, og han var også aktiv innen kommunestyret i Aker. Bernt Knutsen var med i byggekomiteen for Nordstrand Kirke. Det ble vurdert om kirken skulle bygges på en av tomtene i sognet. Valget falt til slutt på Lensmannseter, som området het hvor kirken ligger i dag. Kirken sto ferdig i 1866 og kostet 7439 spesidaler og 62 skilling, hvorav 500 spesidaler var for tomten. Bernt Knutsen var med på grunnsteinnedleggelsen. Han ligger gravlagt rett nedenfor inngangsdøren på en fredet plett som en gest for hans innsats.

Holtet og Parelus

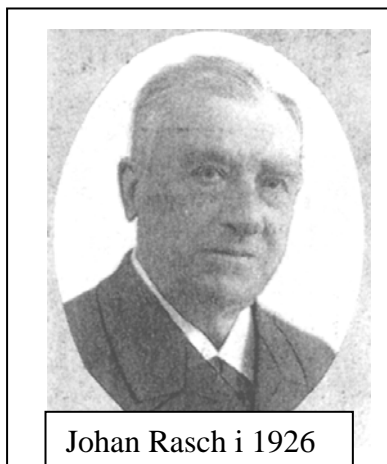
Parelus kjøpte eiendommen Holtet i Holtveien og har gitt stedet navnet Parelusløkka på folkemunne i tidligere tider, men han kalte eiendommen med huset sitt for Solnær. (Parelusnavnet kommer fra det latinske par helios, som betyr nær solen). Annæus Benedictus

Leth Parelius var født i 1839 og kom fra Meldal i Trøndelag. Han var Cand. Pharm og startet i 1872 en mineralvannfabrikk i Arbeidergaten 4 (rett bak dagens Grand Hotell). Navnet var A. Parelius Mineralvannfabrikk. Parelius bodde først i Arbeidergaten, men flyttet senere til Victoria Terrasse 1 og brukte Holtet kun som landsted fra 1876. Ved fabrikkutsalget i byen var det anledning til brønddrikkning hele året. Her var salg av medisinske vann som selters, soda, apollinaris, samt sportsøl og ingefærøl (alkoholfritt). Det sies at det var Parelius og hans venn A. P. Holter som oppfant drikken pølter (etter sistnevntes navn). Dette var blanding av whisky og selters.

Annonsen om Parelius selters ble brukt helt frem til ca. 1950 av Nora Fabrikker som hadde overtatt retten til seltersen med dette navnet. Parelius hadde to søstre. Det var Ebba (Usbeke) gift Dick og Anna gift med presten Carl Roll. Parelius var hele sitt liv ungar, men han hadde en sønn født i 1879. Sønnen ble satt bort til pleieforeldre for kr 40.- i året. Denne sønnen het Fredrik Arnoldus Parelius. Han fortalte i et intervju i A-magasinet i 22. mars 1969, da var han 90 år, at han hadde 20 forskjellige pleieforeldre innen han var 4 år. Som 10 åring "bestyrte" han en gård i Østfold. Senere var han en tid sammen med sin virkelige mor og var ekspeditør i morens delikatesseforretning på Enerhaugen. Han hadde aldri hatt noe kontakt med sin far. Tilbake til Holtet (Hovedgård) i 1880, her finner vi fabrikant Parelius f. 22.04. 1833 og Lage Roll. På Øvre Holtet i Ekebergveien bor enken Birthe Halvorsen. På Holtet Vestre i Kongsveien finner vi Gunder Hansens enke. Ved mineralvannfabrikant Annæus Benedictus Leth Parelius sin død 30.09. 1890 arvet hans bror overrettssakfører Marcus Hegge Parelius eiendommen Solnær (Holtet) og mineralvannfabrikken. Han arvet fabrikk på betingelse av at navnet fortsatt skulle være A. Parelius Mineralvannfabrikk. Halvsøsteren Margrethe Parelius sin arv var et vederlag på kr. 200.- årlig så lenge hun levde. Annæus Leth Parelius sin sønn arvet ingen ting. Marcus Hegge Parelius oppgav sakføreryrket i Bodø og flyttet til Kristiania. Han er registrert i folketellingen i 1875 og bodde på Victoria Terrasse. Han var mineralvannfabrikant i noen år før han trakk seg tilbake og overlot fabrikk til et A/S. I 1921 ble fabrikk overtatt av Christiania Aktie Øl-Bryggeri i Åkebergveien (kalt Christiania Aktiebryggeri). Rettighetene til seltersnavnet "Parelius" ble så overtatt av Nora i 1932. Overrettssakfører Marcus Hegge Parelius solgte Holtet i 1898 til grosserer O. Johannesen og Theodor Jensen for kr. 35.000.- kontant.

Hvem var Rasch, og når ble veien med hans navn påbegynt?

Johan Rasch i 1926

Ved utskillelse av Nordre Hellerud (på Bekkelagshøgda) fra Søndre Hellerud den 14 september 1867, nevnes det at grensen går gjennom skogen til steingjerdet mellom plassen Utsikten under Nordseter gård, og Hellerud gårds nyanlagte skogsvei. Dette er første gang vi støter på det som senere får navnet Raschs vei. Dette er den delen av veien som ligger fra dagens Skogholtveien og østover mot Bernt Knutsens vei. Den het opprinnelig Hellerudveien. Videre ser vi av skjøtet fra 1888, at Utsikten ble solgt fra Anton Emil Nyquist til A. J. Strøm for kr 5.287.- Selger pliktet å anlegge en minst 8 alen bred vei fra Ekebergveien til Utsikten og være ferdig med arbeidet innen 14.04. 1889. Alle fremtidige eiere av Utsikten kunne bruke veien mot å delta i vedlikeholdet i forhold til tomtens størrelse. Dette er den veien som går fra Ekebergveien oppover dagens Raschs vei og innover dagens Utsynsveien. Johan Rasch kjøpte en stor

del av eiendommen gårdsnummer 157 bruksnummer 13 i 1890. Dette var den resterende delen etter at bl.a. eiendommen Utsikten var solgt. Johan Rasch fikk rett til veien som går fra Ekebergveien og oppover til Utsikten på kjøpet. Johan Rasch eide således veien fra Ekebergveien til Utsikten (senere Birkelund). Dette var Raschs private vei, men Utsikten hadde bruksrett. Johan Rasch og J. Stenhammer kjøpte en ny parsell i 1898 som var fra Utsynsveien og oppover til dagens Skogholtvei. Denne tomten ble senere øvre del av Raschs vei. Kristiane Knutsen solgte Nordre Hellerud til Johan Rasch 14.04. 1898 for kr. 20.000. Johan Rasch gjorde gode penger på sine eiendomsspekulasjoner på Bekkelagshøgda. Rasch hadde nå veigrunn fra Ekebergveien oppover dagens Raschs vei til dagens Bernt Knutsens vei. Denne veien fra Holtet til Nordre Hellerud var således en av de aller første veiene i området. Senere ville kommunen overta veien, men Rasch nektet å selge. Det ble en rettssak som pågikk i 2 år. Rasch tapte saken og avsto veien mot en godtgjørelse på et par tusen kroner. Veien fikk senere hans navn. Dette mislikte befolkningen på Bekkelagshøgda, fordi han ikke ga fra seg veien på en enklere måte. Uansett var det et faktum at han var "far" til denne veien. Raschs vei ble senere anlagt videre via Karlsrud ned til Abilsø. Hvem var så denne Rasch? Gårdbruker Johan Rasch var født i 1846 og vokste opp på Ljabru gård. Han var sønn av Petter Rasch og Mari Kristiansdatter. Hans far Petter kjøpte Ljabru gård (tidligere Lille Ljan) i 1831. Mari har nok vært den som hadde styringen på gården. Petter kom fra Hallingdal. I folketellingen fra 1865 står han oppført med sykdommen: Sinnssvak. Dette er nok noe som var arvelig. Ljabru gård blir nemlig senere overtatt av eldste sønnen Kristian Rasch, men han blir senere erklært umyndig og fradømt gården. Ljabru gård blir så overtatt av lillebroren Johan Rasch som var en flink og driftig kar. Johan bodde i 1900 i Ljabrochaussen 246 på Ljan. Han var gift med Julie og de hadde datteren Marie født 1896. Johan var mye brukt i forbindelse med grensesettelse og skattlegging av eiendommer. Han var også meget aktiv ved kjøp og salg av eiendommer i Østre Aker som det het den gang. Vi finner hans signatur i et utall offentlige dokumenter. Johan Rasch døde 81 år gammel i 1927.

Uløste oppgaver i BLF:

Under er det listet opp en del oppgaver som BLF skal arbeide med i tiden fremover. Synes du noe av dette er interessant kan du få bli med.

- Lille Ekeberg og Høienholm (Gerd Wold arbeider med stedets historie)
- Holtet Hageby (Arild Bølstad arbeider med et foredrag)
- Næringsvirksomhet i området
- "Kanon fundament" på Brannfjell (flere forslag er kommet)
- Veien fra Kafé Utsikten og sydover
- Karlsborg ved Sjømannsskolen
- Miletæranlegget under Ekebergrestauranten (BLF arbeider med saken)
- Sette på plass beltestein 3 og bystein 12 og 27.
- Sette i stand grunnmuren på Nylendet husmannsplass (Årlig dugnad)
- Bevare stallen til Holtet gård. (En arvestrid er dessverre uløst)
- Personregister over alle i området fra 1700 til 1900. (BLF arbeider med saken)
- Kolsrud ved Arnero.
- Travbanen
- Ekeberg gård. (En del nytt stoff er i dette heftet, BLF arbeider med saken)

Ringshus husmannsplass under Hellerud på Bekkelagshøgda

Ringshus gårdsnummer 158 bruksnummer 7 var en av de to husmannsplassene under (Søndre) Hellerud på Bekkelagshøgda. Den andre var Sandstuen. Ringshus lå i dagens Ringshusstubben 3, men omfattet først et mye større område. Husmannsvesnet utviklet seg fra 1600 tallet og var på sitt høyeste omkring 1850. Bøndene hadde bruk for ekstra arbeidskraft i gårdsarbeidet, og da særlig i onna.

For husmannen og hans familie var ofte villkårene harde. Husmannen hadde som regel en liten plass med jord som han kunne dyrke selv, men denne jorda var som regel skrinn og tungdrevet. Dette gav lite å leve av. Felles for alle husmenn var at de ikke eide egen jord. Står det oppført husmann med jord vil det si at han leiet et stykke jord av bonden. Husmannen satt ofte opp et lite primitivt hus som han selv eide, men han hadde som regel dårlig råd og lite tid til å vedlikeholde hus og uthus. Plasseringen av husmannsplassen var i utkanten av innmarka og ofte i utkanten av utmarka, dvs i grensen mellom gårdene. Ringshus lå i kanten av innmarka på det som etter hvert ble kalt Nordre Hellerud.

Husmannsplassen Ringshus kan ha fått sitt navn etter Herr Ring. Soren skriver N. Ring eide Hellerud i noen år fra 1719 til 1749. Ringshus var nevnt i Lensmann B. N. Knophs fortegnelse over husmannsplasser fra 1771. En Thorsten bodde på Ringshus i 1834 med kone og 2 barn. Han var 40 år gammel. Han ble omtalt som treg til å få utført arbeid. Han var så sen med å få sine egne poteter i jorda at de var oppspist før han fikk pløyd ble det nevnt. (Husmannen Ole på Sandstuen var derimot meget plikttoppfyllende blir det nevnt i samme kilde).

Det var kommet nye folk på Ringshus i 1841. Det var husmann Ole Christoffersen, 32 år og hans kone Marthe Andreasdatter, 32 år, de hadde en sønn Anders på 2 år. I tillegg finner vi Helline

Eriksdatter, 18 år. I folketellingen fra 1865 finner vi på Ringshus Ole Mathisen husmann med jord fra Rakkestad, som var gift og var 36 år. Han bodde her med kone og en datter. Det bodde også en annen familie her. Det var snekker Andreas Olsen med kone og 2 barn. I året 1868 hadde Ole Mathisen på Ringshus en årsinntekt på 120 spesidaler. Fra branntakst i 1867 ser vi at det var et våningshus på Ringshus som var 15 ¼ alen langt og 8 ¼ alen bredt og 3 ¼ alen høyt. Det inneholdt 2 rom og kjøkken og over et loft. I tillegg var det en bygning nummer 2 av tømmer 6 ½ alen lang og 2 ¼ alen bred som var vedskjul.

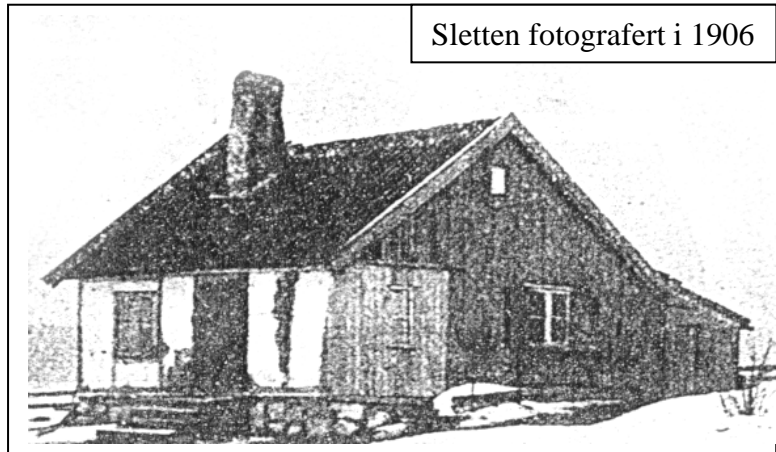
Ifølge folketelling fra 1891 bodde det 7 mennesker her og Ringshus benevnes som plass uten jord. Utparsellering av Ringshus ved skylddelingsforretning 22.06. 1896:

En parsell av Nordre Hellerud selges til Samlagsforstander Nilsen. (Samlag er forløperen til Vinmonopolet. Det ble opprettet fra 1874 og overskuddet gikk til veldedige formål). *Kjøperen hadde rett til fri avbenyttelse av kjøreveien gjennom fru Knutsens eller senere eiere av Nordre Hellerud. Kjøperen skal likeledes ha rett til at have vann fra den under åsen på min eiendom værende ile (et tjern som lå ved dagens Hyggeveien 11).* Torbjørn Nilsen solgte Ringshus i 1900.

Det gamle huset på Ringshus ble revet i 1974. Det er i dag ingen rester etter hus eller uthus på den tidligere husmannsplassen Ringshus.

Sletten husmannsplass på Ekebergsletta

Sletten eller Sletta var en av mange husmannsplasser under Ekeberg. Den lå på bygslet grunn, men huset var eid av husmannen. Den lå på selve Ekebergsletta nord for Smedstua litt syd for dagens parkeringsplass hvor det går en turvei inn til Ekeberg Skole. I dag er det plantet en del grantrær her. På gamle kart er den også kalt Grønnesletten. Dette kommer av Grønnestuen eller Grünerstuen som lå på andre siden av Ekebergveien. Den lå på sydsiden av dagens vei inn til

Sletten fotografert i 1906

Ekeberghallen ved minnesmerket over Rolf Hoffmo.

På Sletten finner vi i 1852 Peder Hansen som forpakter og husmann, han betalte 8 spesidaler i årlig avgift. Det var et våningshus på 10 x 9 alen og et uthus på 14 ½ x 10 alen. I folketelling for 1865 finner vi fortsatt Peder Hansen, 60 år, som forpakter og arbeider. Hans kone var Johanne Larsdatter, 40 år. De har barna Hans, 12 år, Ingeborg, 8 år og Josefina, 1 år. I tillegg bodde moren til Johanne her. Hun het Anne og var 77 år. I 1875 nevnes det at det var kun ett bebodd hus på Sletten som eies av Peder Hansen. Peder var vognmann og bodde her med sin kone Johanne Larsdatter f. 1825 og deres to barn Ingeborg Marie Pedersen f. 1858 og Josefina Karoline Pedersen f. 1865. De har 1 hest på plassen i 1875. Den 4.09. 1882 solgte Peder Hansen til sin datter Lovise Hansen sitt eiende hus og låve på plassen Sletten under Ekeberg for kr. 400.- Tomten tilhører Ekeberg. (Mulig Johanne hadde flere navn eller det skulle ha stått Josefina?) Senere i 1891 bodde det kun en person på Sletten. Vi finner i 1905 på Sletten mekanikus Hans Olstad og Gustav Enås. I 1910 bodde Kristian Jacobsen og Hjalmar Kristiansen her (han var antakelig fra Brannfjell husmannsplass). I 1931 var eier Oslo Kommune. Huset ble revet rett etter krigen og det er ingen rester etter grunnmur e.l.

Livet for 150 år siden.

Vi har en beskrivelse av forholdene på Søndre Hellerud fra Louisa Susanne Nicoline Jensenius født i 1830 og som døde i 1910. Hun har skrevet en del om sitt yngre liv på Søndre Hellerud gård. Hennes bestemor var kalt Oberstinnen, fordi hun var gift med Oberst Hans Henrik Rode, som har gitt navn til Oberst Rodes vei. Louisa mistet tidlig sin mor og kom til sin tante på Søndre Hellerud som oppfostret henne. Louisa skriver:

Frukt og låvedans.

Noe av det første jeg ble vist da jeg kom til Søndre Hellerud som liten jentunge, var den store frukthaven. Den lå syd for hovedbygningen. Det ble høstet inn tønnevis med epler og de ulike sortene ble omhyggelig sortert. Først ble de båret inn i salen i annen etasje og senere ned i kjelleren. Innhøsting av grønnsaker skjedde også med stor flid. Tante Rikke satt og skar av gresset på gulrøttene. Hun sorterte dem i en haug for store og en haug for små. Blomster som skulle overvintre inne ble båret ned i kjelleren. Til sist kom Bjørns potetopptaging. Han holdt den såkalte doning og bak han kom alle menneskene som vadet i sølen og tok opp poteter. Om

kvelden var det dans på låven for alle disse mennesker som hadde gått i sølen og solsteken hele dagen. Louisa gikk rundt å bød dem epler fra en kurv. Det var kun en lysepraas (oljelampe) på veggen. Det var en sterk duft og damp av alle disse våte klær og ben.

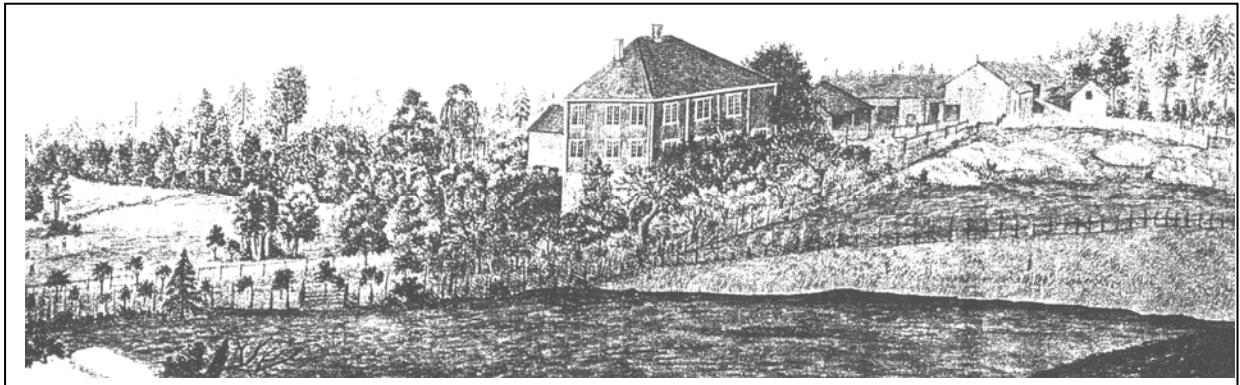

Foto BLF: Tegning av Søndre Hellerud gård for ca. 150 år siden.

Slakting og kakebakst.

Til sist kom barfrosten og slaktingen begynte. Bestemor var iført ull reisekåpe og ullsokker som først var varmet opp ved ovnen. Hun sto selv og skrev opp hva hvert stykke veiet. Det ble nøye notert så hun viste nøyaktig hva som ble lagt i saltebaljen. Så kom dager med opplaving av en masse sorter mat. Det ble også laget mye blodpølse som ble nedsaltet. Lars sto med en hvit ren skjorte over sine klær og på hodet hadde han en nattlue. Han støtte med marmormorteren i 2 timer på hver porsjon med skrapet kjøtt. Dette ble til kjøttboller og ekstra fine kjøttpølser til jul. Det ble bakt goderåd (goro) og fattigmann. Tante Rikke satt med goderådsjernet. Når kakene var ferdige ble de båret inn til bestemor som klippet til kantene. Det som hun klippet av ble lagt i en pose og siden levert til barna på husmannsplassen Ringshus.

Flere hundre makrell for 3 øre.

De første måneder etter nyttår var det tresking av korn på låven. Lyden av pleilerne, som husmennene brukte hørtes fra det ble lyst og til det ble mørkt disse korte dagene. (Pleiler er en leddet stokk som brukes til tresking ved å slå på kornaksene). Husmennene hadde 8 skilling om dagen i lønn og arbeidet så vist ikke raskt.

Når makrellen kom fersk med store båter til Bekkelaget om sommeren ble det kjøpt inn store mengder. Lars dro ned med arbeidskjerre og hest. Han kjøpte flere hundre makrell til 3 øre pr. stk. Husmannskonene ble hentet til Søndre Hellerud og de og pikene rensset fisk hele natten. Fisken ble lagt i briskebutter og saltet for å ha fisk hele vinteren.

En vanvittig kvinne på Kolsrud.

Samferdsel mellom Søndre Hellerud og Abilsø var ikke lett. Skulle vi gå over Lambertseter var det alltid sinte okser i Skøyens skog. Skulle vi gå til fots over en plass som het Kolsrud, satt det alltid en vanvittig kvinne på fjellet utenfor og som kunne finne på hva som helst. Skulle bestemor være med å kjøre med hest og karjol den reddsomme vei over myra, måtte man sende folk i forveien for å få nøkkelen til grinden som var låst med hengelås av eieren som var Herr Skøien. Av og til fikk vi besøk av mine fettere som overnattet fra søndag til mandag på Søndre Hellerud. Vi sto tidlig opp og jeg fulgte dem da spaserveien over Sandstuen og Brannfjell til Ekebergveien.

Nordseter gård

Nordseter gård har vært blant de store gårdene i området. Når jeg sier stor så er det i utstrekning og ikke i dyrkningsgrad. Antall dyr og folk på gården har vært moderat. Størrelse på gården var ca 2 km lang og ca 1 km bred.

Småbrukene Kastellet, Holtet, Bernhus og Kullebund er solgt fra Nordseter. Gården Nordseter grenset i nord til Ekeberg gård, det vil si dagens Sandstuveien ved Bekkelaget kirke. I vest var grensen fjorden og gården Store Bekkelaget som strakte seg opp til Solveien. I øst var grensen Hellerud gård også kalt Søndre Hellerud. Sydgrensen var Tungebråten eller Tyslevseter.

Tidligere het flere av gårdene på Nordstrand Hellerud. Gården Nedre Hellerud ble senere kalt Vestre Seter og så Gresseter. En av de andre gårdene beholdt Hellerud navnet, men fikk betegnelsen Søndre Hellerud for å ikke bli forvekslet med Hellerud gård ved Tveita, eller Tveten gård som det egentlig heter.

Nordseter gård ble antakelig ryddet på 1200 tallet og har opp gjennom tidene hatt ulike navn: Mylskurudh, Mølscherud, Setter og så Nordseter fra 1717. Nordseter gård ble i mange år kalt Mylskerud. Her har vi rud navnet. Senere blir det Setter eller Seter. Da oppstod imidlertid problemet. Flere av gårdene blir omtalt Seter. For å skille disse får vi Lambertseter, Vestre Seter (som tidligere nevnt), Lensmannseter, Tyslevseter og Nordseter som gården het fra 1717. Disse seternavn kommer fra innbyrdes beliggenhet eller tilknytning til eieren. Tyslevseter og Lensmannseter het opprinnelig Tungebråten.

Nordseter gård var først kirkegods, så ble det krongods etter reformasjonen i 1536. ”Skolemesteren i Oslo” er så eier i 1617 (Skolemesteren er ikke en person, men en institusjon). Av kjente eiere kan vi nevne Ulrik Frederik Gyldenløve, som var kong Frederik den 3. uekte sønn. Ulrik Frederik Gyldenløve var eier av Nordseter gård fra 1679 til 1682. Han har trolig aldri vært på gården og kun fått gården som en gave. Eier i 1682 er Laurits Jacobssøn (Falck).

Så litt om jordsmonnet på det plataet vi befinner oss. Det har vært skralt for området Ekeberg, Bekkelaget og Nordstrand. Det er stort sett fjellknauser og skog. Det som er typisk på 17 og 1800 tallet, er at gårdene ble brukt som investeringsobjekter. Gårdene ble derfor drevet av oppsittere og leilendinger. I vårt område var det ofte rike Christianiaborgere som kjøpte og solgte gårder. Nordseter hadde over en 100 års periode flere enn 25 eiere. Det tyder på at avkastningen ikke var som forventet.

Foto BLF: Nordseter gård, familien Nyquist og en del av husmannsfolka sittende til venstre.

Vi gjør derfor et hopp i tid frem til eiere fra 1790. Eier i 1790 var Peter Hammersteen, deretter enken Anne Marie Hammersteen, så i 1800 Gunder Mørch, og i 1823 sønnen Johan Mørch. I 1838 Johannes Carlsen Schøyen, og så i 1847 enken Maren Schøyen. Ny eier fra 1851 er Niels Haraldstad, så sønnen Nicolai Haraldstad i 1859, deretter datteren Anna Augusta fra 1870, senere hennes mann Anton Emil Nyquist, for så å overtas av familiens aksjeselskap fra 1915. Det vil si at fra ca. 1790 får vi eiere som bor på gården. Anna var født på Nordseter og bodde her hele sitt liv.

Nordseter hadde i 1723 to husmannsplasser, Kastellet og Holtet. Kastellet ble solgt i 1784 som egen gård. Holtet ble solgt i 1809 som egen gård. Og plassene Bernhus og Kullebunden var solgt før Holtet i 1806. Mesteparten av det som vi benevner som Bekkelagshøgda ligger på grunn som har tilhørt Nordseter, men selve gården Nordseter (gårdsbygninger) ligger på Nordstrand. Grensen mellom Bekkelagshøgda og Nordstrand er i dag ved Sørli.

Bygningene for det som ble Kastellet gård, lå rett syd for dagens Kastellet trikkeholdeplass på Ekebergbanen. Denne eiendommen strakte seg fra eiendommen Bråten i syd til Sørli i nord. Østgrensen er dagens Ekebergvei og vestgrensen gikk ned til sjøen. Kastellet var som nevnt først en husmannsplass. Det var flere eiere av Kastellet opp gjennom tiden, men den mest kjente er bokhandler Jørgen Wright Cappelen som kjøpte stedet i 1832. Da ble flere bygninger satt opp. Gunder Mørk var 37 år da han kjøpte Nordseter i 1800. Han var da gift med Mathea i sitt andre ekteskap. Gunders sønn, Johan Mørk, overtok gården i 1823. Han byttet gården i 1838 med Tyslevseter som var mye mindre. Tyslevseter var eid av Johannes Carlsen Skøyen som var sønn av eieren på Vestre Skøyen. Tidligere strakte gården Tungebråten seg fra Nordseter til Ljabru. Denne ble så delt i to av eieren Johannes Carlsen Skøyen, som hadde kjøpt den av sin svoger Lensmann Knoph. Tyslevseter ble den nordre delen og Lensmannseter ble den søndre. Lensmannseter navnet kommer fra eieren Lensmann Knop.

I 1869 var Nicolai Anton Holmsen eier av gården Nordseter. Han skiftet navn fra Holmsen til Haraldstad. Gården Nordseter bestod da av 200 mål sandblandet lermuld og 99 mål ved plasser og innimellom fjellknauser. Disse ca. 300 mål var dyrkbart, men den største delen var utmark og skog. På Nordseter gård var det følgende dyr: 4 hester, 15 storfe og 2 griser. Det ble dyrket ulike kornsorter og poteter mm på gården.

Nordseter gård har hatt følgende husmannsplasser: Utsikten senere Birkelund, Stenhammer, Nordre Stenhammer, Berget Søndre, Nordli, Titud, Berget eller Ramberg og Sørli med huset Hellestuen. Datteren til Nicolai A. Haraldstad het Anna Augusta Haraldstad og var født i 1852 på Nordseter og døpt i Aker. Hun var enebarn. Hun kjøpte gården Nordseter på auksjon i 1870. Hun giftet seg i 1873 med Anton Emil Nyquist. Til slutt overtok Oslo Kommune gården og jordene. Gårdsdriften ble innstilt i 1977. Status i dag kjenner dere vel til, blokker, rekkehus og noen gårdsbygninger som er bevart.

Historien om villa Sæterhøi.

Dette er utdrag fra et foredrag laget av BLF medlem Karin Halvorsen:

Historien om villa Sæterhøi startet med **Ole Iversen Wiehe** som fikk skjøte på eiendommen, som senere ble Sæterhøi. Det hadde tidligere ligget noen husmannsplasser her kalt Bjerget og Høybråten. Skylddelings- forretning ble avholdt 8. juli 1885. Det var tre parseller som ble oppmålt for salg fra Nordsæter gård. Fra pantebok nr. 29 – kan vi lese følgende: Parsell 1 Bjerget: ”Delet begynner ved en aaben grøft, videre i ret linie til nedsat Pæl. Derfra i ret sydlig Retning til en nedsat Pæl, i nærheten via et Steingjerde. Derfra i vestlig retning efter dette Steingjerde i forskjellige Bøininger, til et Hjørne paa Gjerdet, (mod Boghandler Gulbrandsens eiendom Bellevue), Følger derfra Gulbrandsens Dele efter Steingjerdet i nordlig Retning, til et hjørne paa Gjerdet. Følger fremdeles Steingjerdet i Øst og Nordøstlig Retning i forskjellige Bøininger til utgangspunkt”. Nå har vel alle et klart bilde av eiendomsgrensene ? De to øvrige parseller var ”Nordsæter udmark” og ”Sauløkken”. Samme framgangsmåte ble brukt på disse

ved deling. Nordsæter utmark er det som senere omtales Utsikten, og ble solgt i 1888 til assistent A. J. Strøm. Saeløkken som ligger på Kastellet ble også solgt i 1888 til trelasthandler Sørensen. Selger av Bjerget var Emil Nyquist på Nordsæter gård. Kjøpesummen var kr. 2.000.-. Husmannsplassen Bjerget ble revet, og villa Sæterhøi blir bygget. **Ole Iversen Wiehe** ble født 23. april 1838 på husmannsplassen Ryen eie i Stange, Hedmark. I 1864 gifter han seg med Rikke Sofie Torkildsen f. 1840 i Christiania, datter av snekker el. trelasthandler Jørgen Torkildsen i Fjerdingen. Hun døde av tuberkulose 1866. Ole I. Wiehe giftet seg igjen med Josefine Amalie Torkildsen f. 1843, som var søster til hans første kone. De fikk to barn: Ivar Jørgen f. ca. 1873 og Anna Benedikte f. ca. 1875, senere gift Schibbye. Wiehe selger Sæterhøi, til **Ole Johannesen**. Salget foregikk ved makeskifte mot Tromsøgt. 3 på Rodeløkka, som var eid av Ole Johannesen.

Ole Johannesen overtok Sæterhøi iflg. Makeskiftekontrakt 24. mars 1893, tinglest 17. april s. å. samlet kjøpesum kr. 31.600.- Den mellomværende sum kr. 16.000.- ble betalt i form av obligasjoner.

Ole Johannesen var f. 1837 på husmannsplassen Gutu ved Harpefoss i Sør Fron prestegjeld. I Gudbrandsdalen. I 1864 giftet han seg med Maren Sofie Andreasdr. f. 1842 fra gården Gjølstad i Vestby. De fikk 7 barn, men Ole ble enkemann allerede i 1882. I 1887 gifter han seg for 2. gang med Emma Lovise Norderud. Hva årsaken var til at han flyttet til Sæterhøi blir bare spekulasjoner, men jeg antar at en av grunnene kunne være den landlige beliggenheten. Byen utvidet seg stadig. Sæterhøi var en stor jordbrukseiendom, og han savnet vel sin egen opprinnelse. Selve huset var dårlig isolert, fordi det opprinnelig var bygd som sommerresidens for familien Wiehe, men som også hadde bodd der hele året. Om sommeren var det nok et eldorado.

Foto BLF: Sæterhøy i 1885, bildet er BLFs logo.

Han anla en dam med naturlig tilsig av vann. Han satte ut karper her. Dammen har også en øy hvor det var satt opp en dukkestue. Det er bro over til "fastlandet". Dammen er i dag fredet.

Sønnen Albert f. 1872 var farens forretningspartner. Kalt "*filleprinsen*". Han var g. m. Johanne, kalt "Jossa" f. Seeberg. Ole kjøper Bernhus gård, og en del av denne eiendom kalt "Travbanen", skylddeles i 1898. Eiere var O. J. og Theodor Jensen. Sistnevnte var slakter, og eide eiendommen Birkelund i 1894. Etter at Ole Johannesen gikk personlig konkurs ble Sæterhøi solgt i 1918. Ole Johannesen døde 4. februar 1921. Nye eiere av Sæterhøi fra 1919 var brødrene Victor, Syver og Birger Oliver. De kjøpte Sæterhøi av et interesseselskap for kr. 60.000.- i 1919. Dagens eiere av Sæterhøi; Berit f. Oliver og Roy Breivik.

Vanningssteiner på Bekkelaget eller Bekkelagshøgda?

Fra BLF gruppen: Bekker og dammer på Bekkelagshøgda:

Bekkelagshøgda Lokalhistoriske Forening (BLF) har flere undergrupper som fokuserer virksomheten mot spesielle temaer, deriblant en gruppe som kalles «Bekker og Dammer på Bekkelagshøgda». Som navnet indikerer er det vann det er tale om, men slett ikke bare bekker og dammer; også brønner, oppkommer, bassenger, jettegryter og «andre vannrelaterte fenomener», som vi har formulert det. Et «fenomen» som må sies å tilhøre den siste gruppen er vanningssteiner! Vanningssteiner høres nok ukjent ut for de fleste, men var et både ganske vanlig og meget nyttig objekt i hestetransportens dager. En epoke som rundt regnet varte frem mot midten av forrige århundre. Før bensinstasjonene gjorde sitt definitive gjennombrudd i perioden mellom de to verdenskrigene var det ganske andre tilbud lang ferdselsledene langs det ganske land: Skysstasjoner der man kunne bytte slitne hester (og kanskje få mat og drikke både til hest og kusk og farende folk) og hovsmier (der man kunne få stelt hestens «skotøy», noe som var helt nødvendig). I tillegg til disse betjente serviceanlegg var det også med jevne mellomrom utplassert vanningssteiner. Dette var store, som oftest tilhugne, steiner med en relativt stor fordypning som kunne romme noen liter vann, og som fungerte som drikkereservoir for hestene og sikkert også til andre husdyr som ble drevet forbi langs landeveiene. Vi vet at det naturligvis fantes slike langs bl.a. Ekebergveien ved Seterkrysset og Ljabrochausseen (fint navn på dagens Mossevej). En eiendom i Mosseveien 132 het til og med «Vandingstein», så her har det nok sikkert stått en slik. (Det skal være den som står ved Skipsfartens Internat på Nedre Bekkelaget i dag). Trykkvannledninger var umåtelig sjeldne i tidligere tider, så det var vanlig at de var plassert ved en bekk eller vannkilde slik at de ble fylt med rennende vann.

Foto BLF (Fra Tom Schibbys samling): Vanningstein i Seterkrysset for 100 år siden.

I dag er det imidlertid ikke noen vanningssteiner i bruk i vårt distrikt, men det er mulig en blir satt opp en ved Smedstua. Den sto ved Kongsveien og fikk antakelig vann fra Kilden i Jomfrubråtveien, og måtte fjernes da Ekebergbanen ble anlagt i 1917. Den sto så i mange år i Kongsveien utenfor fortauet, før den ble flyttet til området vest for Ekeberg Camping i 1963. Planen er nå å sette den ved Smedstua slik at den igjen kan være en nyttig vannkilde for fotballsparkere og andre.

Livet langs Kongsveien

(utdrag av heftet utgitt av Haakon Bjørklid, presentert på tidligere medlemsmøte)

Kongsveien ble fullført i 1892. Fra Gamlebyen og opp til Sportsplassen var den brolagt med gatesten, men fra Heiasvingen og frem til Ekebergveien lå den som en gruset landeveg, riktignok med et smalt fortau på vestsiden og ellers kranset av hvite stakittgjerder eller hekker. På midten av 20-tallet var det ennå hestekjøretøyene som dominerte. Bønder fra området syd for Nordstrand fraktet bl.a. høy til Oslo kommune som hadde flere hundre hester på stallen. Gartneriene i distriktet og sønnafor dro med sine produkter til byen der de drev torghandel. Sent på ettermiddagen kom de forbi på tilbaketur, ofte 5-6 doninger i følge og ikke alltid like edrue.

Hver morgen og ettermiddag kom melkehesten fra Lambertseter gård skranglende, med sine melkespann, og på ettersommeren kjørte grønnsaksvognen fra Ekeberg hovedgård langs Kongsveien og forkynte med en stor bjelle at her var det friske grønnsaker å få kjøpt. Lykkelig den som da hadde en 5-øring og kunne kjøpe seg en kritthvit nepe eller en sprø gulrot. Stadig var jo også vegvesenets vognmenn på farten for å fylle grus i den hullede veien eller for å feie og holde det pent. Om vinteren var bildet et annet. Etter snøfall kjørte vegvesenet den store, svarttjærete ploget som var stasjonert ved drosjetomta eller Marienlunden som den heter i dag. Den ble trukket av to hester og ved en rattordning kunne plogbredden gjøres større eller mindre etter behov. Melkevognen var byttet ut med sleden og fra Vårli kom Mikkelsen med koks og ved, også han med slede og ringlende dombjeller som alle de andre hestekjøretøyene på vinterføre. Mange årene tok det allikevel ikke før bilen mer og mer overtok transporten. Riktig nok beholdt vi melkehesten helt frem til vi flyttet i 1938, og vegvesenets vognmenn var i arbeid til etter krigen, men det var bilene som skulle seire og i 1929-30 ble Kongsveien, senere også Solveien, asfaltert.

Gul gruppe

BLF har en gruppe som arbeider med Byantikvarens gule liste. Dette er en oversikt over bevaringsverdige hus og kulturminner. I vår bydel er det viktig å komme med rettelser til feil og mangler som er i denne listen. Det er vi som bor her som ofte har den beste lokalkunnskapen. Gruppen sender sine anmerkninger til Byantikvaren, som vurderer hva som bør komme på denne listen. Listen innebærer at alt som er anmerket her må godkjennes av Byantikvaren før eventuelt ombygging eller riving kan godkjennes. Det er også det første skritt i forbindelse med fredning. Leder av gul gruppe i BLF er Hans-Petter Gulbrandsen, se foto. Ta kontakt hvis du vil være med i gruppen. Det er ingen krav til forkunnskaper.

Utsikten husmannsplass under Nordseter gård

Utsikten var tidligere en husmannsplass under Nordseter. På eldre kart fra 1844 var navnet Knutsbråten avmerket, på nyere kart står det Utsikten. Vi finner Knut Knutsen på Nordseter eie i 1753. Navn på husmannsplasser ble som regel ikke brukt, men kun henvisning til hvilken gård som eiet plassen. Knut var gift med Abigael Christiansdatter født i 1724. De hadde datteren Marthe Maria Knutsdatter født 1773. Knut var død ved folketellingen i 1801. Abigael og datteren, samt datterens sønn bodde da på Nordseter. I folketellingen for 1833 benevnes stedet kun Bråten. Christian Olsen, 40 år bodde her. Han var eier (av hus) og husmann med kone

Ragnhild Hansdatter, 49 år og de hadde 2 barn. Christian og Ragnhild kom fra Mysen hvor de giftet seg i 1815. Christian var på den tiden artillerist og de bodde den første tiden på Østerengneset i Eidsberg, før de flyttet til Knutsbråten i Aker. I 1843 benevnes stedet igjen Knutsbråten og Christian Olsen var fremdeles bosatt på plassen sammen med sin kone Ragnhild Hansdatter og datteren Marie Christians-datter som nå var 12

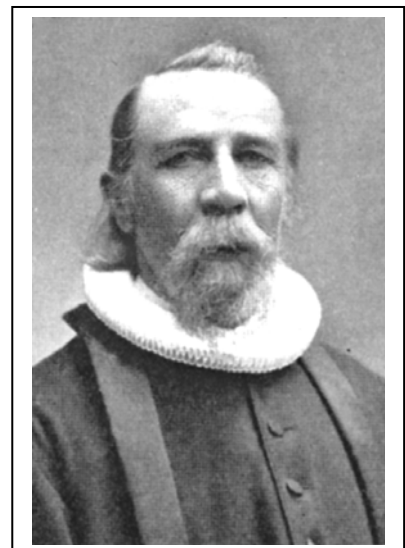
Furuholt

år. Det var nye folk på Utsikten i 1852, nemlig Greger Jacobsen. Vi finner også smed Carl Johannesen. Vi finner senere følgende informasjon i skifte etter Jacob Gregersen og hustru Elen Nilsdatter : Christian Olsen Larsstad overdro bruksretten til plassen Utsikten til Greger Jacobsen og forpaktningmann Carl Johannesen for 60 spesidaler i 3 år fra 1853.

Senere i 1875 finner vi fortsatt Greger Jacobsen som var husmann og bruker av plassen. Det var 3 kuer på plassen Utsikten. Greger var gift med Karen Larsen f. 1827 i Arvika i Sverige. De hadde 4 barn, Jørgen Edvard født i 1869, Karoline Amalie født i 1859, Mathilde Marie født i 1862 og Emma Georgine født i 1867 (alle med etternavn Gregersen). Julie Gregersen hadde flyttet i 1875. Greger Jacobsen bygget seg nytt hus i Ekebergveien 128 og flyttet dit i 1889. Han hadde kjøpt en del av eiendommen Aaslien av Nordseter gård. Denne parsellen fikk navnet Furuholt. Huset han bygget ligger her ennå på hjørnet av Ekebergveien og Kirkebakken (ved Bekkelaget Kirke).

Presten på Jomfrubråten i 1850

August Weenaas født i 1835, som bodde på Jomfrubråten fra han var 1 år, skriver i sine erindringer i 1910: Jeg bodde på Jomfrubråten i hele min studietid. Søndagen tilbrakte jeg i kirken og på oppbyggelsene. Jeg hadde også selv drevet med oppbyggelse i mine siste år som teologistudent. Søndag ettermiddag var jeg på en husmannsplass under Jomfrubråten (Kullebunden). Senere ble lokalet på Holtet Øvre (nu Bernhus Skole) brukt. Jeg leste Hofackter, holdt en kort tale knyttet til det oppleste, begynte og avsluttet med sang. Ekebergfjæringen var beryktet for sin ryggesløse og fattige befolkning. Der det nå er flotte villaer stod det tidligere små hytter. Her bodde fattige folk som livnærte seg med tigging i byen og salg av sopelimer og matter. Drikking og slåssing hørte med til dagens orden. Det var ikke uten engstelse jeg hadde begynt å arbeide i denne krets, men Herren var med meg og tilhørerskaren økte stadig. Jeg har grunn til å tro at en og annen ble omvendt. August Weenaas ble gift med Valborg Wilhelmine Iversen. Han forlot Kristiania og Jomfrubråten i 1861. Han virket hele sitt liv som prest først i Amerika og senere Tromsø, Ålesund, Nes, mm.

Anne Brandfjeld - “signekonenes dronning”.

Dette er utdrag fra et foredrag laget av BLF medlem Berit Øiseth Bakken

Tenk dere langt tilbake i tid - året er 1841. En 25 års gammel bondejente fra Vardal kommer til storbyen Christiania for første gang. Hun har fått arbeid hos en velstående familie i byen. Lite ante den unge Anne at hun noen tiår senere skulle bli Christianias, ja, landets mest kjente signekone eller kloke kone, med navnet Anne Brandfjeld på folkemunne. Brandfjeldnavnet fikk hun, fordi hun i mange år av sitt voksne liv bodde på husmannsplassen Ekeberglien som lå under Brandfjeld på Ekeberg. Hennes egentlige navn var Anne-Marie Andersdatter. Hun ble født 19. april 1815 på Vardal (ved Gjøvik) og var datter av Anders Didriksen og Marte Olsdatter, som var husfolk på Sæter ved Mustad. Man antar at hun kom til Kristiania ca. 1841. Men opplysningene har hittil vært sprikende og mangelfulle eller uriktige med henblikk på hennes eget liv. Bergliot Grue er kanskje den

som først og fremst har lagt meget arbeid i å undersøke de faktiske forhold knyttet til hennes eget liv, i Riksarkivet og i kirkebøker. Som hennes tippoldebarn, har jeg selv hatt noen få bilder, 1 originalattest og noen tegninger av hennes barnebarn Oscar Øiseth. Den folkemedisinske tradisjon omtaler ofte de kloke koner som bygdeleger. Mange av disse drev på 1800-tallet med magiske formularer, mens andre kun praktiserte det de hadde lært uten magiske formularer. Det er denne delen av naturmedisinen som lever videre i beste velgående. Sikkert er det at Annes ry som klok kone, eller legeråd, nådde langt utover Kristianias grenser, og at hun hadde søkning fra store deler av Østlandet. Vi vet at hun fra 1841 var pike (hushjelp) hos gullsmed og juveler Herman Øiseth. Den 7. desember 1843 fødte Anne Marie en sønn utenfor ekteskap. Kirkeboken viser at sønnen Christian ble døpt 7. november 1844. Det opplyses videre samme sted “at Pige Anne-Marie Andersdatter fra Vardal, der den siste tid har tjent i Oslo, fødte barnet i Plassen Engeland Ekeberg, og fader er Ungkarl Ole Hansen, Matros.” Jeg har en originalattest med disse opplysninger, samt dato for konfirmasjonen, undertegnet av daværende prest i Oslo Hospital menighet. Bak på attesten har min oldefar Christian Olsen Øiseth skrevet: Ole Hansen er falskt. Jeg er født av Anna Marie Andersdatter og er løsebarn av guldsmed Herman C. Øiseth. Min mor blev lokket av min virkelige far til at skrive falskt Navn mot løfte om Giftemaal. N. B. Den jeg blev Oppkalt efter var hun sikker på Havde Druknet så tok hun ham. I 1845 fikk Anne igjen en sønn. Kirkeboken viser at sønnen Anders Oluf, som oppgis å være “uegte”, ble født 18. juli 1845, døpt 24. august 1845. Anne fikk altså 2 sønner med Herman Øiseth. Han var gift med sin første kone da hun kom i hans hus som tjenestepike. Forøvrig var gullsmeden barnløs i sine to ekteskap. Den 24. juni i 1849, samme år som gullsmed Øiseth har reist fra byen, gifter Anne seg med gråstensmurer Christen Evensen. Anne var da 34 år, altså 11 år eldre enn sin mann. Den 28. november 1849 får Anne og Christen en sønn, Carl. Foreldrenes oppholdssted er da angitt som Ekeberglien. Senere fikk de 2 døtre, Bostedet var Ekeberglien, hvor de også bor ved folketellingen i 1865. Vi vet at familien flyttet flere ganger. I 1875 bor familien i Ryenbergveien. Alt i 1883 flyttet Annes sønn med familie til Gravergaten 25 (senere Konowsgate) og fra 1888 er han eier av gården og driver kolonialforretning. Anne Brandfjeld flyttet også til Gravergaten i gården ved siden av sønnen (i nr. 23) noe senere. Anne vant stort ry som signekone og legeråd allerede mens hun bodde i Ekeberglien. Signekonene brukte et magisk

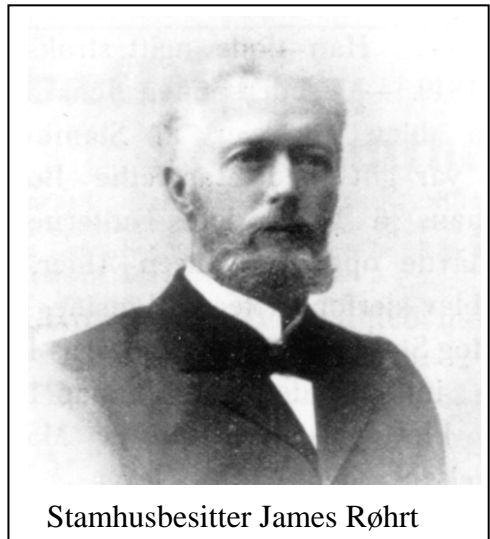
rituale, som var en levning fra Middelalderen, Signingen, som gjerne hadde et religiøst innhold, skulle jage bort de onde makter, som hadde påført sykdommen, og påkalle Guds hjelp til helbredelse! Anne hadde alltid *rasjonelle råd* å gi i tillegg, og det var selvsagt disse som gjorde henne kjent og søkt, fordi hun hadde hjulpet så mange. Anne hadde stor søkning til det siste. Hun er beskrevet som "signekoneenes dronning". Hun døde i en alder av 90 år i Konowsgate 23 den 2.

januar 1905 og ble begravet på Oslo kirkegård den 9. januar. Det var hennes sønn Christian Øiseth som ordnet med begravelsen. Hun etterlot seg en formue på kr. 2260. Hennes grav på Oslo kirkegård (Gamlebyen) er slettet. Men i juni 1998 ble det av BLF avduket en minnetavle over Anne Brandfjeld på stedet der plassen **Ekeberglien** har ligget ved kanten av Ekebergsletta.

Ekeberg gård.

Gården ligger nu på toppen av en 130 meter høy bratt skråning ved dagens Ekeberg Camping. Opp ved den bratte vei fra Gamlebyen gikk inntil 1840 årene all trafikk sørover, helt forbi gården og videre over sletten. Ekeberg var blant de gårder som i 1582 ble utlagt til Oslo by som bymark. Den bruktes en tid skattefritt av sognepresten i Oslo, herr Thomas, men i ca. 1614 ble den tillagt «Rigens skriver som residens». Nå dette med residens var det måtelig med. Rikets skriver var en høy embetsmann som trengte å bo standsmessig, men Ekeberg har det aldri vært noe standsmessig ved, så de bodde ikke på gården. Den siste besitter som bar den flotte tittel var den senere amtmann Hans Nielsen. På hans tid var ikke annet bebygget enn til et sæterbol. Amtmann Nielsens bygård Rådhusgaten 17 var en av byens større. Så får embetet tittelen justissekretær og var knyttet til overhoffretten. I justissekretær Mathias Stubs tid ble det ikke stort bedre. Han fikk flyttet opp et lite firelaftet stuehus fra Saksegården, som i 1727 sto øde, var ubrukelig, og han bygget en lade (låve), et skarve fjøs og en kjone (tørkehus for korn) var der også. I 1696 overtok justissekretær Johan Hasse gården. Ekeberg gård ble nå et ordentlig leilendingsbruk. Her oppføres ikke mindre enn to stuebygninger, begge sekslaftet. Helt frem til 1740 var der moldbenk, altså for varmeisolasjon en ramme fylt med jord rundt bygningen. Så bygget han i nord en stall med høyloft over og lade ved siden av. Videre flyttet han Stubs låve fra vest til syd, ved siden av bygget han fehus. Videre var der badstue, hvor det sto en gammel jernkakkellovn. En stolpebod (stabbur) lar lenge vente på seg. Ved Hasses død i 1726 var husene, så nær som kjonen, mer eller mindre forfalne. Det som især gjør Ekeberg til en skikkelig gård er Hasses omfattende nydyrking. Etter Hasses død var det meget bråk, og retten satt oppe på Ekeberg dag etter dag for å få klarlagt forholdene. Den nye justissekretær forlangte at gården skulle være utstyrt som en skikkelig bondegård. Det pleiet å være ordentlig skigard omkring jordene, men i 1766 var de fleste erstattet med simple risgjerder. Dette år sies åkrene å være i forsvarlig stand, men østre eng var begrodd med kratt og buskas, unntatt nordre del, hvor der vokste en del aspeskog som trengtes til for og ikke måtte røres, resten burde rothugges. Søndre eng var også tilgrodd med betydelig skog nesten som utmark,

Stamhusbesitter James Røhr

grunnen er steinet og med mye fjell så det er ikke lønnsomt igjen å rydde til eng. Alt i 1727 nevnes forfall på stuebygning, og i 1766 blir den karakterisert som kun egnet til brenneved. Da justissekretær Røer skal ha misligholdt bygningen, blir enken dømt til i sin helhet å betale nybygget, tross bygningen var så gammel. Nå blir det bygget ny stuebygning, også sekslaftet, men med ovn i stuen og ved siden av var innredet et kjøkken med grue og svalgang utenfor. Ole Svendsen som var leilending, kom nå til gården. Han la

for dagen en stor interesse for gården. Han flyttet hus, la om tak i fleng og utførte en rekke andre reparasjoner. Et usedvanlig arbeide var at han i begynnelsen av 1770 årene bygget på den nye stuebygning en annen etasje. Ikke for å tilfredsstille sitt boligbehov, men som et surrogat for et stabbur. Her oppe ville han oppbevare korn og matvarer. Svalgang blir det selvfølgelig i begge etasjer og den er usedvanlig bred. Ole Svendsen bygget blant annet nytt saue- og gjetehus, samt kjone. I 1778 var Ekebergveien blitt flyttet, alt året etter var den gamle veibane ferdig åker. Alle innhegninger var i ypperlig stand, ikke mindre enn 2272 favner (nesten 4 1/2 km skigarder, dessuten risgjerder i utmarken. Der var nu fire husmannsplasser: Templet, Østre og Vestre Berget, samt Engeland. Det spørres om Ole Svendsen fikk større glede av alt sitt strev. Da gården var satt i tipp topp stand, døde justissekretær Stødt. Nu begynner den alltid pengegriske stat å lure på om justissekretæren i grunnen har bruk for den pene gården, embetet blir på en bestemt lønn, altså kan gården selges. Den skal selges på auksjon til høystbydende i 1777. Det søkes om at den flittige Ole Svendsen skulle få overta den etter takst, men nei. Den 16. desember går den under hammeren. Kjøpmann Søren Sørensen Røhrft får tilslaget for 4 500 rd. på den gamle statseiendom.

Noen BLF prosjekter under arbeid:

- Lille Ekeberg og Høyenholm som tidligere tilhørte Munkebråten/Munkehagen
- Simensbråten som har vært en husmannsplass under Ryen gård.
- Ekeberg gård som har en lang historie også før det ble stamhus.

Fine gamle grensesteiner fra 1878.

I den gamle Byskogen finnes det rester etter den gamle grensen mellom Kristiania by og Aker herred. Etter byutvidelsen i 1878 ble det satt opp en rad grensesteiner for å markere grensen.

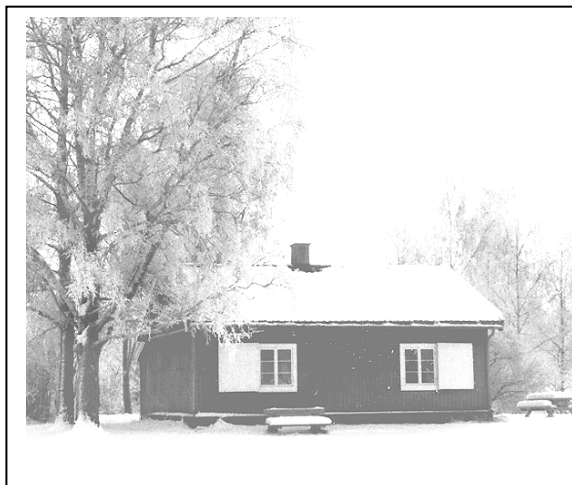
I området nedenfor Kafé Utsikten i Kongsveien kan man fortsatt finne noen av disse. Dette var tidligere grunn som tilhørte Jomfrubråten gård og som ble solgt til Lorentz Meyer i 1866. Etter hans død solgte arvingene skogen til Kristiania Kommune. De fredet hele Ekebergskråningen for at byens borgere skulle ha dette som friareal og at det skulle være en ubebygde ås. Det er grunnen til navnet Byskogen. Bygrensen gikk gjennom nedre del av dette området. Bekkelagshøgda lokalhistoriske forening har kartlagt disse steinene og avfotografert de som fortsatt står. Noen av steinene er helt borte mens andre er i mer eller mindre god stand. På steinene ser vi kronen og K inngravert. På baksiden er symbolet A for Aker og samme nummer som på forsiden. Steinene står ofte i meget bratt terreng, så man bør ha gode sko og klatreferdigheter. Stein nr 1 ble fjernet når man bygget

Mosseveien. Stein nr 2 er rett over nedkjørselen til Sjursøya. De andre steinene følger bortover fjellsiden og bort til gjerdet ved eiendommene i Karlsborgveien, videre ved oppkjørselen til "Ekebergrestauranten" og denne kan man lett gå til uten klatring. Steinene fortsetter bortover skråningen mot Arctanderbyen. I alt var det 81 steiner i en ring rundt byen. Den siste var ved Frognerkilen. Vi kan også nevne at BLF har funnet rester av den enda tidligere bygrensen fra 1859 mellom Sjømannsskolen og Gamlebyen.

Vi bør kalle huset Smedstua

Huset som ble kalt **“Hotellet”** lå i Ekebergveien midt på Ekebergsletta. Det lå rett vest (på andre siden av veien) for Smedstua gård. Det ligger der i dag mellom Ekeberghallen og Ekebergveien. Det har i nyere tid vært brukt av KFUM og brukes fortsatt av bydelen til aktiviteter for ungdom. Det var opprinnelig et gammelt tømmerhus bygget på slutten av 1800 tallet, som senere ble panelt. Det benevnes på folkemunne Hotellet fordi det skal ha vært brukt som overnattingssted for driftekarer. Det spør om det hovedsakelig har vært på andre siden av veien ved Smedstua gård at mesteparten av denne trafikken har vært. Men vi har et eksempel på en svenske som var på besøk hos noen venner for mange år siden. Han stoppet ved bygningen og sa: "Her har jeg vært en gang i min ungdom som driftekar og overnattet". Det skal ha vært ved århundreskiftet at han hadde denne overnattingen.

Bygningen var først tegnet inn på kart fra 1881, og var ikke inntegnet på kart i 1879. De første som skal ha bodd i huset var Anders Andreassen med familie da de kom til Bekkelagshøgda. De bodde i huset da det var nyoppsatt i 1881. Året etter flyttet de til Kullebunden som de hadde kjøpt. Fridtjof Borch Michelsen og hans kone Kaisa f. Erikson, bodde her som nygifte, dvs fra ca. 1885. Vi finner i folketelling fra 1891 Smedstua oppført 2 ganger. Den ene med 8 familiemedlemmer og den andre med 5 familiemedlemmer.

Familien på 5 var antakelig Hotellet med familien Fridtjof Michelsen som da hadde 3 barn. Familien flyttet senere til Vårli i 1895. Fridtjof Michelsen var forøvrig bror av James Michelsen som var eieren av Ekeberg gård. Fra skattelikning 1910 brukes navnet **Hotellet**. Vi finner arbeider Jens E. Kristiansen som bodde her. Emil Kristiansen bodde her i 1920 årene med sine foreldre blir det fortalt. Han ble kalt Emil "Smedstua" av sine kamerater på Bekkelagshøgda. Familien Larsen med barna Lilly og Åge bodde her før siste krig. I nyere tid er huset blitt kalt Erlandstuen og Rødstua i blant annet Byantikvarens liste. Dette er helt feil. Erlandstuen lå rett ved dagens Brannfjell skole. Hvor navnet Rødstua kommer fra skal være uvisst. Det er ikke påtruffet i noen offentlige papirer fra tidligere tider. Huset og låven på Smedstua gård ble overtatt av Parkvesenet på 1960 tallet, men dessverre brant bygningene senere ned. I dag er området inngjerdet og brukes av parkvesenet. Smedstua gård er helt borte og trikkeholdeplassen med samme navn er også borte. (Som en kuriositet kan nevnes at en trikkemast i betong som stod ved Smedstua trikkeholdeplass fortsatt står her som mast for fotgjengerfeltet ved Ekebergveien). **La oss bruke navnet Smedstua** på den bygning som er igjen. Det er hevet over tvil at den har tilhørt Smedstua gård. Selve smia har sannsynligvis ligget på denne siden av Ekebergveien. Vi har nå muligheten til å beholde dette navnet i området knyttet til en bygning.

Holtet Hageby

(Utdrag fra hefte om: Gutta på "hjørnet" i Holtet Hageby, ved BLF medlem A. Bølstad)

Vi er 5 førkrigsgutter, født på slutten av de harde 30-åra. Noen mener vi er merket av det. Det er vi enige i. Kjekke gutter! Vi vokste opp i en tid preget av store endringer i samfunnet. Fra arbeidsløshet i 30 åra, til 5 års krigstilstand og deretter oppbyggingstid med jobb til alle.

Vårt revir var Holtet Haveby, der vi bodde. På den tiden vi bodde der, lå Holtet Haveby som en rød flekk midt i det etablerte villastrøket, bebodd av familier fra alle samfunnslag, med en viss overvekt mot venstresiden. Vi mener å huske at enkelte av fruene i det etablerte villastrøket ikke fant det hensiktsmessig å ferdes på veiene i Havebyen, og ikke under noen omstendighet i Samvirkeveien. Vi var ikke særlig plaget av det. På den annen side sjenerte vi oss ikke særlig for å oppsøke deres områder. Store eplehager og pene døtre på vår egen alder var spennende mål.

...Tyskerne annekterte tidlig garasjelegget i Smedstusvingen. De bygde brakke til soldatene i "Lilleskauen", der blokkene ligger i dag. Våpenverkstedet befant seg i øvre enden av garasjelegget inn mot Ballsletta.

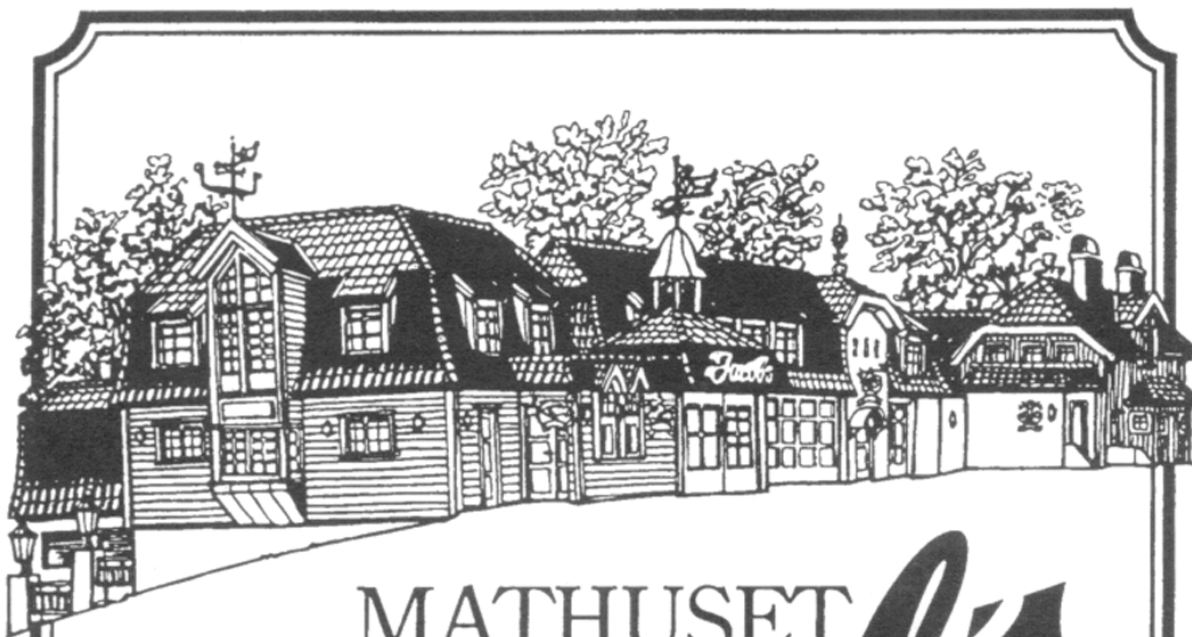
...B-såpa var egentlig til velsignelse for oss. Produktet egnet seg utmerket til å kritte opp streker til paradiset og alle typer ballspill som vi bedrev i gata.

....Den 8. mai rev familien Brustad og de fleste andre familiene med stor glede ned blendingsgardinene Seinere på kvelden ble gardinene brent på et felles bål på den Tyske kirkegården. Et stort fyrverkeri avsluttet en uforglemmelig dag!

...Han registrerte problemet vårt, og sydde en fotball av seilduk til oss. Til blære brukte vi en sykkelslange! Ballen er rund sier alle som har greie på fotball. Vår var ikke det!

KUN ANVISNING AV ANNONSE SOM SKAL SETTES INN HER

MATHUSET

Jacobs

PÅ HOLTET

TLF. 22 28 58 58

FAX 22 28 58 68

EKEBERGVN. 145, 1178 OSLO

Velkommen til BLF

Bekkelagshøgda lokalhistoriske forening (BLF) er en lokalhistorisk forening som ble stiftet høsten 1997. Vårt arbeid har hittil bestått i utgivelsen av en lokalhistorisk bok (Fra gård til villa på Bekkelagshøgda), avholdelse av en mengde **lysbildekvelder på Bekkelagshuset**, historiske vandringar, samt dugnader med sosialt samvær på restene etter husmannsplassen Nylendet på Brannfjell. BLF har over 500 medlemmer og er blant de største historielag i Oslo.

- Vi holder også foredrag i andre fora som for eksempel Vellet, Lions, DIS Norge, Nordseter Gårds Venner, Husflidslaget, Krigsinvalidene, med mer
- Bekkelagshøgda Lokalhistoriske Forening (BLF) har som formål å ta vare på, og formidle den mangfoldige **historien i Bydel Ekeberg - Bekkelaget** og tilstøtende områder. Dette gjør vi blant annet ved å samle inn historier, bøker, hefter og ikke minst kart og bilder. Vi bygger opp et stort bildearkiv ved å kopiere bilder fra private album, postkort og andre tilgjengelige kilder.
- Vi har bygget opp en betydelig fotosamling som er lagt inn på data. Fotoene bevares sikkert for ettertiden uten å forringes i digital form på CD. Tilgjengeligheten til gamle foto økes. I tillegg arbeider vi hele tiden med å kartlegge sognets historie (Ekeberg, Bekkelaget, Bekkelagshøgda og deler av Nordstrand).
- Vi har også flere arbeidsgrupper for de medlemmene som ønsker å være mer aktive.
- Har du forslag til prosjekter eller noen tips så send oss noen ord.
- BLF har skrevet en rekke artikler i aviser og blader, og vi har egne sider på Internett slik, at vi skal kunne nå alle uansett bosted eller tidspunkt.

Vår hjemmeside på Internett: <http://home.sol.no/home/blf/>

Styret i BLF i år 2000 er:

- Leder Dag Jarnøy, Hyggeveien 12 a, 1178 Oslo
- Sekretær Hans-Petter Gulbrandsen, Skogholtveien 36, 1178 Oslo
- Kasserer Arne Kubberud, Dovresvingen 20, 1184 Oslo
- Styremedlem Dag Jørgensen, Raschs vei 13, 1178 Oslo

BLF

Hyggeveien 12 a
1178 Oslo

Telefon: 22 28 03 67 (mand.-fred. Kl 18 - 21)

Epost: blfblf@online.no

BLFs bankkonto: 0531 1168772

Ettertrykk lovlig ved kildeangivelse.

BLF er medlem av Landslaget for lokalhistorie, og i Fellesrådet for historielag i Oslo.

Bekkelagshøgda lokalhistoriske forening, BLF 2000, ISBN 82-994389-2-4